

СЛЕД ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ

За голямата ловджийска вечеринка, която щеше да стане на 4 декемврий 1952 година, се правеха усиленни приготовления. Тя обещаваше да бъде единствена по своята особеност. На нея щеше да се разиграва лотария на последните останали екземпляри от полезния дивеч в отечеството, за избиването на които бяха поканени всички сдружени ловци.

Мястото на останалите последни живи екземпляри от едрия дивеч, един елен и един сръндак, се знаеше и избиването им стана лесно. Търсеше се само заяк. Но след три месеца търсене от специална комисия и от всички дружества из царството най-последният екземпляр се намери някъде в Родопите.

За желаещи ловци да го преследват, министерството на железниците отпусна тренове и безплатен превоз. За съжаление, ловците не се отзоваха с голяма готовност.

От шестдесет хиляди членове, които броеше съюзът, взеха участие само двадесет и пет хиляди души. Значи, по-малко от половината. Тия двадесет и пет хиляди души се явиха всички с